

ಗನ್ನೆ ಕೆ ದೂರ್ಧಿ

ನಾವಾಗ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದ
ಜಲಗಾಂವೋನಲ್ಲಿದೆವು. ಅಲ್ಲಿನ ಭಾಷೆ
ಮರಾರಿ. ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿ
ಭಾಷೆಯೂ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನು
ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಮನೆಯು
ಹಡೀರ ಒಂದು ಜಿಕ್ಕೆ ಕಬ್ಬಿನ ಗಾಳಿವಿತ್ತು.
ಒಂದು ಸಂಜೆ ಕಬ್ಬಿನಹಾಲು ಮನೆಗೆ
ತಂದು ಕುಡಿಯಲೇಂದು ಬಾಟಲ್ಲೋ
ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋರಜಿ. ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ

ಘ್ರಾಂಪಾರ ಜೋರಿಕಿತ್ತು. ‘ಪಕ್ಕ ಲೀಟರ್ ಗನ್ನೆ ಕೆ ದೂರ್ಧಿ ದೀಜಿಯೆ’ ಎಂದು ಹೇಳಿದ
ಮಾತು ಕೇಳಿಯೇ ಇಲ್ಲವೆನ್ನು ವಂತೆ ಶ್ವೇಚಾದಿ ಅಂಗಡಿಯಾತ್. ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬಾಟಲ್ಲೋ
ತೋರಿಸಿ ಪುನರುಚ್ಚಿಸಿದೆ. ‘ಇಲ್ಲಿ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ, ಹಿಂದುಗಡೆ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ’ ಹಿಂದಿ
ಮಿಶ್ರಿತ ಮರಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಹೇಳಿದ. ಹಿಂದೆ ಹೋರಿ ನೋಡಿರದೆ ಅಲ್ಲಿರುವುದು ಹಾಲಿನ
ದ್ವೇರಿ! ನನಗೆ ಸಿಟ್ಟುಕ್ಕಿಂತ ಬಂತು. ಮತ್ತೆ ಅವನೆಂದುರಿಗೇ ನಿಂತೆ! ‘ನಾನು ಕೇಳಿದ್ದ ಈ ಕಬ್ಬಿನ
ಹಾಲು, ಹಾಲಿನ ದ್ವೇರಿ ಕಳಿಸಿ ತಮಾಣ ನೋಡಿದೀರಾ?’ ಸ್ವಲ್ಪ ಚೋರಾಗೆ ಇತ್ತು ನನ್ನ
ದರಿ. ಗ್ರಾನ್ ಗಳಿಗೆ ಕಬ್ಬಿನಹಾಲು ಸುರುವುತ್ತಿದ್ದವ ನನ್ನಡಿಗೆ ನೋಡಿ, ‘ಯೆ ಗನ್ನೆ ಕೆ ರನ್ಸ್ ಹೇ,
ದೂರ್ಧಿ ನಹಿ’ ಎಂದು ನಗೆಲಾರಂಭಿಸಿದಾಗ ನಾನು ಹೆಚ್ಚಿದೆ.

ಮೇರಾ ಭಟ್ಟೆ

ನಾನಂತೂ ಬರೆದಿಲ್ಲ

ನನ್ನ ಬದು ವರ್ಷದ ಮೊಮ್ಮೆಗಳ ಸಂಜನಾ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಲು ಚೂಟಿ. ಅವಳಿಂದರೆ
ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿರಿಗೂ ಮುದ್ದು. ದಿನಾ ರಾತ್ರಿ ಉಂಟದ ವೇಳಿಗೆ ತೈನಿಂಗ್
ಜೀಬಲ್ ಮುಂದೆ, ಅವಳ ಅಳ್ಳಿನಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜ್ಞಾನದ
ವ್ರತಾವಳಿ ಕಾಯೆಕ್ಕುವಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಕೇಳುವ ವ್ರತೀಗಳಿಗೆ
ಅವಳು ವಟಕ್ಕನೆ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಂದು ಕೂಡ ಅಳ್ಳಿ
ಕೇಳಿದ ಮೂನಾರಲ್ಲು ವ್ರತೀಗಳಿಗೆ
ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ‘ಪಟ್ಟಿ, ಜನಗಣಮನ
ಯಾರು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ ಹೇಳು?’ ಎಂದು
ಪಟ್ಟಿಸಿದ. ನಾವೇಲ್ಲಾ ಅವಳ
ಉತ್ತರವೇನಿರಬಹುದೆಂದು ಕುಶಳಹಲಡಿದ
ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವು. ಅವಳು ಒಂದು ಕ್ಷೇತ್ರವೂ
ತಡಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇ ಗಂಭೀರವಾಗಿ, ‘ನಾನಂತೂ
ಬರೆದಿಲ್ಲವ್ವು’ ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದಳು!

ಚಿತ್ರಗಳು: ಗಂಗೇಶ ಆಚಾರ್ಯ

ಸ್ತು ತಾ ಚೋತಿ